

Могила

Олександр Корсун

В леваді, де ростуть клени,
Могилу ізробили,
У тій могилі козака
Старенького зарили.
Не рік, не два лежить дідусь –
Могила зеленіє,
Вже й вапна мохом поросла...
З могили смертю віє.
Як часом лихо нападе
На мене, молодого,
Огидне світ, огидне все –
Чвалаю до старого.
Прийду та й сяду на траві,
Де спить собі покійний.
То запорожець певний був,
То був козак – голінний!
О, як мене старий любив –
Я був іще маленький.
Було, розказує буле,
Співа про Морозенка
Співа про Січу, про ляхів,
Співа про Україну.
Співа та й плаче; а об чім?
Спитайте домовину!..
1841 р.